

Hakan epey sinirli, becerikli, uyanık, anladığım kadarıyla yaşamı çok düzensiz bir gençti. Henüz Boğaziçi Üniversitesi'nde uzatmalı bir öğrenim görüyordu. Yeteneklerini harcadı ve çok genç yaşta 2011'de öldü. Epey saldırgan görünüşü, ama gerçekte trajik bir kişilikti. Onun kendi kendisini tahrip eden insanlar türünden olduğunu düşünmüştümdür. Servet Onay ise yaşamım boyunca tanıdığım en dikkate değer kişiliklerden biri olacaktı. O “çekirdekten” gazeteci idi. 1980 öncesinde bir zamanların Maocu Aydınlık gazetesinde işe başlamıştı. Eskiden neden Maocu olduğunu hiç anlamış değilim. Sol eğilimli olduğunu bile kolay kolay söyleyemem. Amerikan filmlerindeki gazeteciler gibi bir mesleki çalışma tarzı vardı. Herhangi bir konuda bir şey söylesem, daha sözüm bitmeden telefona sarılır ve tahkik etmeye, soruşturmaya, ilgisini aramaya, yazı ismarlamaya başlardı. Bugüne dek daha becerikli ve o kadar fikritakip sahibi birini görmedim. Telefon defteri o kadar kalabalık birine de bir daha rastlamadım; fihristi ansiklopedi cildi gibiydi. Her şeyi merak ederdi. Herkesin özel hayatı da dahil... Derginin o zamanki sahibi Özukan'la bir tür anlaşmazlık yaşadı ve ayrıldı. Yıllarca Hürriyet grubunun Art Dekor dergisinde yazı işleri müdürlüğü yaptı. O da sonradan yerleştiği İzmir'de 2013'te yaşamını yitirdi.

Dergi çalışanlarından bir diğeri Mine Haydaroglu' ydu. Arnavutköy Amerikan Koleji'nden ve ABD'de Vermont'ta çok prestijli Bennington College'tan mezundu. Felsefe öğrenimi görmüş, yıllarca New York'ta yaşamış, Türkiye'ye dönmüş ve nasıl olmuşa dergiye gelmişti. Dış ilişkileri büyük oranda o kurardı. Her bağlantının telefonla yapıldığı çağlardı onlar. Hayatımda onun kadar terbiyeli ve rafinmanı yüksek bir Türk daha görmedim -diğer tüm Türkler beni affetsin.

Bir yıl geçmeden ABD'ye gittim, bir yıl kaldım. Oradan da yazı katkılarımı sürdürdüm. Suha Özkan'ın deyimiyle “uzaktan kumandayla” dergiyle ilişkiyi korudum. Ama itiraf edeyim, dergi benim için hala yaşamıma parasal katkı yaptığı için önemsedğim bir mecraydı. Kendimi sadece akademisyen olarak görüyordum. Yine de ben Amerika'dayken dergide Behruz Çinici'yi eksen alan ve çığır açan bir “profil” (retrospektif değerlendirme) yapılmasına imkan sağladım. Nezih Eldem profiliyse çok ilgi gördü ve çok düşman edinmeme neden oldu. Ona kızanlar benim onun hakkında yaptığım olumlu değerlendirmeden nefret ettiler. Doçentlik sınavında bile bir jüri üyesi onun öneminden söz ederek ne denli yanıltığımı ifade edecekti.

Derginin “Profil” konuyu olmak en az yirmi yıl boyunca Türk mimarlar için bir tür madalya alma ve yüceltilme aracı olarak görüldü. Dolayısıyla da heyecanla beklenir oldu. Üstelik, ilk yüz sayı boyunca kapak konusunu da Profil konuyu tanımlıyordu ve bu müthiş bir prestij unsuru ydu. Yıllarca “Acaba Bülent Erkmen tasarımcının görselini nasıl deforme edecek; dalgasını nasıl geçecek” gibi bir merak vardı. Kapak konusunu kişi adı değil de “Dosya” başlığıyla ilişkilendirmeyi önererek 100. sayıdan itibaren bu heyecanı söndürdüğüm için genç kuşaklardan özür dilerim. İronik olan şu: Derginin profil konuyu Türk olduğunda yabancılara oranla o sayı daha az satardı. Türklerin konu edilmesi prestij sağlıyordu, ama bir Türk mimar hakkında okumak için dergi satın almak aynı çekicilikte değildi.

ABD'den dönünce İTÜ Mimarlık Fakültesi'nden istifa ettim, ama hala dergiyle bağlantılıydım. Devam etmem talep edilince kaldım. Fakat yine de aklım sıra hala “dergici” değildim. Eskişehir Anadolu Üniversitesi Mimarlık Bölümü'ne davet edilince tereddüt etmedim, kadrolu oldum. Uzun zaman haftada birkaç gün giderek akademik kariyerimi yürüttüm. Yaşamım boyunca aldığım en akıllıca kararlardan biri o Eskişehir macerasına girişmek olmuştur. Ne var ki, dergi giderek yaşamımı daha fazla tanımlamaya başladı. *Arredamento* ile özdeşleşmeye başlamıştım. O arada Mine Haydaroglu ve Servet Onay dergiden ayrıldılar. Yeniler geldi. Onlar ayrılmadan Madra'nın arkadaşı Mustafa Bayka yeni yazı işleri müdürü oldu. Hemen hemen aynı zamanda derginin sayfa düzenini yapan bir sürekli kadro elemanı alındı: Onur Tunaşat. Onun öncesinde tasarlanmak için dergi malzemesi dışarıya bir ofise yollanır, oradan bazen bize bile pek uğramadan baskıya giderdi. Tasarımcının mimari çizim tekniklerini